

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I *Meddelelser***Europa-Parlamentet***Besvarede skriftlige forespørgsler:*

nr. 1982/81 af Eggert Petersen til Kommissionen Om: Diskriminerende importafgift (supplerende svar)	1
nr. 133/82 af Jørgen Brøndlund Nielsen til Kommissionen Om: Importafgift (supplerende svar)	1
nr. 1774/82 af Barry Seal til Kommissionen Om: Satellitfjernsyn	2
nr. 2136/82 af Yvonne Théobald-Paoli til Kommissionen Om: Fællesskabets finansielle støtte til den tunge industri (eksklusiv jern- og stålindustrien) i kystområderne fra 1974 til 1982	2
nr. 2202/82 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Stikprøvekontrol ved EFs indre grænser	3
nr. 2278/82 af Roberto Costanzo og Antonio Del Duca til Kommissionen Om: Erhvervs sygdomme blandt fåreavlere	4
nr. 2291/82 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: EF-borgernes pligter ved passage af EFs indre grænser	5
nr. 2330/82 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Medlemsstaternes forpligtelser og fordele som følge af medlemskabet	6
nr. 2369/82 af Mark Clinton til Kommissionen Om: Laksefiskeri i Fællesskabet	7
nr. 2395/82 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Gennemførelse af EF-Domstolens afgørelser	7
nr. 9/83 af Dario Antonozzi til Kommissionen Om: Foranstaltninger til fordel for håndværkere	8

Indhold (fortsat)

nr. 104/83 af Pol Marck til Kommissionen Om: Skolemælk i Europaskolerne	9
nr. 203/83 af Yvonne Théobald-Paoli til Rådet Om: Udvidelse af producentorganisationernes aktionsmuligheder i sektoren for frugt og grønsager	9
nr. 209/83 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Støtte til jern- og stålindustrien — Usinor og Sacilor	10
nr. 213/83 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Moms på levering af varer og tjenesteydelser inden for kunsthåndværk	10
nr. 239/83 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Import af stål i Fællesskabet	11
nr. 257/83 af Henriette Poirier til Kommissionen Om: Handelsaftalen EØF/Spanien fra 1970	12
nr. 286/83 af Marijke van Hemeldonck til Kommissionen Om: Gennemførelse af et pilotforsøg vedrørende et informationssystem på fællesskabsplan for ulykker	13
nr. 316/83 af Heinke Salisch til Rådet Om: Udgifter til private virksomheders personale engageret af Rådet	13
nr. 318/83 af Willy Vernimmen til Rådet Om: Forbindelserne mellem EØF og Japan	14
nr. 373/83 af James Moorhouse til Kommissionen Om: Lufttransportaftale	14
nr. 397/83 af Amédée Turner til Kommissionen Om: Forurening som følge af lastning og lodsning af maniok, korn og gødningsstoffer i havne	14
nr. 399/83 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Forum for forbindelserne EØF-Japan	15
nr. 452/83 af Dieter Rogalla til Rådet Om: Afgørelser på områder med fællesskabskompetence	15
nr. 453/83 af Dieter Rogalla til Rådet Om: Udtalelser fra Rådets sagkyndige om artikel 3, litra c, i EØF-traktaten	16

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1982/81
af Eggert Petersen
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(12. marts 1982)

Om: Diskriminerende importafgift

Ifølge foreliggende oplysninger pålægger Irland importeret automobiludstyr en afgift på 37¹/₂%.

Da dette er en klar diskriminering af import fra øvrige EF-lande, skal jeg hermed forespørge Kommissionen, hvilke foranstaltninger den vil foretage sig i den anledning?

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 133/82
af Jørgen Brøndlund Nielsen
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(31. marts 1982)

Om: Importafgift

Vil Kommissionen venligst oplyse, om det er korrekt, hvad en irsk importør har oplyst en dansk eksportør af gummiprodukter, at noget automobiltilbehør, som den danske eksportør ønsker at sælge til sin irske forbindelse, vil blive pålagt en importafgift på 37,5%, medens de tilsvarende irske produkter ikke belastes med en tilsvarende afgift, vil Kommissionen i bekræftende fald oplyse, om den finder, at der her er tale om en handelshindring, som hæmmer den frie vandring af varer inden for det fælles marked i henhold til Rom-traktaten, og om den finder, at en sådan afgift virker konkurrenceforvridende mellem danske producenter af disse gummiproducenter og irske konkurrenter?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne
af Christopher Tugendhat
(29. juni 1983)

Kommissionen skal hermed i tilslutning til sine foreløbige svar af henholdsvis 13. april 1982 (1) og 10. maj 1982 (2) meddele de ærede medlemmer, at de irske myndigheder nu har svaret på den anmodning om oplysninger, Kommissionen henviste til.

De irske myndigheder oplyser, at Irland ganske vist opkræver forbrugsafgifter på import af automobildelen, men at der i paragraf 14 (6) i Imposition of Duties Order nr. 236 fra 1979 (forbrugsafgifter på motorkøretøjer, TV-apparater og grammofonplader) findes en bestemmelse om udstedelse af afgiftsfritagelsestilladelser til import af dele og tilbehør, der normalt pålægges forbrugsafgifter, såfremt det over for industri- og energiministeriet godtgøres, at nævnte dele og tilbehør »i udformning, konstruktion og formål svarer overens med dele og tilbehør fremstillet i Irland udelukkende eller fortrinsvis på basis af goder, der ikke pålægges nævnte afgift«.

På baggrund af dette svar må Kommissionen antage, at de oplysninger, som de ærede medlemmer har baseret deres forespørgsel på, har været ukorrekte, eller at den pågældende irske importør ikke har undersøgt muligheden for at opnå en afgiftsfritagelsestilladelse, som omtalt ovenfor. Kommissionen erkender dog, at de irske bestemmelser ikke er særligt gennemskuelige og derfor kan give anledning til visse vanskeligheder i enkelttilfælde. Kommissionen er derfor stadig opmærksom på sagen.

(1) EFT nr. C 126 af 17. 5. 1982.

(2) EFT nr. C 150 af 14. 6. 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1774/82
af Barry Seal (S — GB)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(10. december 1982)

Om: Satellitfjernsyn

Flere medlemsstater i Fællesskabet står på tærsklen til at anvende satellitter til transmission af fjernsynsudsendinger. Europa-Parlamentets holdning er, at der skal indføres fælles normer i Fællesskabet for nye teknologiprodukter.

Der udvikles tre systemtyper med henblik på fjernsynsudsendinger via satellit: MAC-systemet (Multiplex Analogue Components), det kompatible PAL-system og det kompatible SECAM-system.

Vil Kommissionen tage alle faktorer i betragtning og gøre sin indflydelse gældende for at sikre, at et af disse tre mulige systemer for satellitfjernsyn anvendes som fælles norm i hele Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(14. juni 1983)

Kommissionen er helt klar over betydningen af at nå frem til et ensartet teknisk system til tv-spredning; især når det tages i betragtning, at rundspredende satellitter i de næste få år vil være en enstående lejlighed til at bøde på den ugunstige situation, som følger af, at der i Europa findes forskellige standarder side om side. Vedtagelse af en enkelt standard for fremtidig tv-spredning vil i høj grad lette den frie udveksling af udsendinger og varer, reducere omkostningerne og styrke den europæiske industris konkurrencestilling på verdensmarkederne.

Det ventes, at Den europæiske Radiounion (EBU) i løbet af kort tid træffer en endelig afgørelse. Kommissionen slutter for sit vedkommende helt op om EBU's bestræbelser på at opnå en ensretning af de tekniske spredningssystemer i Europa, og som det er anført i svaret på mundtlig forespørgsel H-457/82 fra Basil de Ferranti ⁽¹⁾, udelukker det ikke muligheden af, om nødvendigt, at foreslå en supplerende fællesskabsaktion under en eller anden form.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 1-292 (december 1982).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2136/82
af Yvonne Théobald-Paoli (S — F)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(10. februar 1983)

Om: Fællesskabets finansielle støtte til den tunge industri (eksklusiv jern- og stålindustrien) i kystområderne fra 1974 til 1982

1. Kan Kommissionen angive, hvor stort et beløb der er ydet i støtte hvert år til den tunge industri i kystområderne i de enkelte medlemsstater i perioden 1974 til 1982 såvel over fællesskabsbudgettet som gennem fællesskabsfondene og EIB?

2. Kan den give disse oplysninger særskilt for skibsbygnings- og reparationssektoren og redegøre for, hvilke kriterier der er lagt til grund for ydelse af denne støtte?

3. Kan den endvidere angive de beløb, der er bevilget til skibsbygning og -reparation for henholdsvis Fællesskabets Atlanterhavskyst, kysterne langs Kanalen, Nordsøen, Østersøen, Det irske Hav og for Middelhavskysten fordelt på det eller de pågældende lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Giolitti

(12. juli 1983)

I forbindelse med svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel vil Kommissionen definere sværindustri (bortset fra jern- og stålindustri) som: den metallurgiske industri, grov-kemikalieindustrien og den petrokemiske industri, cementindustrien og skibsværfterne.

Fællesskabets finansielle støtte til kystområder i Fællesskabet inden for ovennævnte områder har været følgende:

EIB har på basis af EØF-traktatens artikel 130, fra 1974 til udgangen af 1982, tildelt følgende lån:

		<i>(mio ECU)</i>
<i>Zinkmetallurgi</i>		
1974	Frankrig, Pas-de-Calais	4,5
1976	Italien, Calabria	3,3
<i>Kobbermetallurgi</i>		
1978	Det forenede Kongerige, nordvest	7,4
<i>Aluminiummetallurgi</i>		
1979	Det forenede Kongerige, Skotland	1,5
1980	Det forenede Kongerige, Skotland	26,4
1982	Centralgrækenland	15,0

Cement

1974	Irland, øst	2,8
	Irland, øst	2,8
1975	Irland, øst	7,7
1980	Irland, nord	3,3
1981	Italien, Sicilien	11,2
1982	Italien, nord	26,1
	Italien, Sardinien	5,4
	Centralgrækenland	9,6
	Grækenland, Thessalien	4,8
	Centralgrækenland	6,4
	Irland, midtvest	57,9
	Centralgrækenland	19,5

Grovkemikalier og den petrokemiske industri

1974	Italien, Sicilien	19,6
1975	Italien, Sicilien	9,9
	Italien, Sicilien	3,1
	Italien, Abruzzerne	2,2
	Italien, Apulien	7,6
	Italien, Apulien	7,6
1976	Italien, Sicilien	9,2
	Italien, Sicilien	1,6
	Det forenede Kongerige, Yorkshire og Humberside	29,7

EKSF har givet nedenstående støtte på basis af EKSF-traktatens artikel 54 og 56, stk. 2:

År	Land/region	Beløb (mio ECU)
1976	I Ligurien	22,7
	I Sicilien	1,5
1978	I Ligurien	10,1
1980	D Hamburg	4,01
	I Ligurien	21,7
1982	UK Cleveland	3,3
	GR Thessalien	10,9
	I alt	74,2

For så vidt angår EFRU's interventioner har Kommissionen ikke tilstrækkelig præcise tal for alle de angivne sektorer.

Denne fond, kvotasektionen, intervenserer i overensstemmelse med de kriterier, som er fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 724/75 af 18. marts 1975, ændret ved forordning (EØF) nr. 214/79 og 3325/80. Disse kriterier har som væsentligste mål at bidrage til den økonomiske udvikling af prioriterede regioner. Inden for den kvotafrie sektion er der givet støtte på 17 mio ECU over en periode på fem år til sådanne projekter, som kan tjene, til at fjerne hindringerne for udvikling af nye økonomiske aktiviteter i visse regioner i Det forenede Kongerige, som er påvirket af skibsværfternes omstrukturering. Kom-

missionen har foreslået at øge denne indsats gennem en fordobling af de disponible midler.

For så vidt angår interventioner fra EFRU, som siden oprettelsen i 1975 indtil udgangen af 1982 er gået til skibsbygning og -reparation, kan opdeles som følger:

(mio ECU)

Land	Antal projekter	EFRU-bidrag
Danmark (Nordjylland)	5	0,6
Forbundsrepublikken Tyskland (Niedersachsen, Schleswig-Holstein)	7	1,0
Frankrig (Bretagne, Pays de Loire, Poitou-Charentes)	12	1,4
Irland (Mid-West)	1	0,1
Italien (Livorno, Nuoro)	3	0,5
Nederlandene (Groningen)	1	0,5
Det forenede Kongerige (Strathclyde, South-West)	3	0,4
Belgien (Flandern)	1	0,3
I alt	33	4,8

Fremgangsmåden ved indgivelse af nationale ansøgninger om støtte fra socialfonden — blokanmodninger — gør det ikke generelt muligt at udskille dem, som vedrører arbejdstagere på skibsværfterne. For årene 1980, 1981 og 1982 omfattede den støtte, som har kunnet identificeres, i alt 9 500 personer. Den omfattede en forpligtelse for fonden på 20 mio ECU til Det forenede Kongerige, Italien og Frankrig.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2202/82
af Dieter Rogalla (S — D)**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(18. februar 1983)

Om: Stikprøvekontrol ved EFs indre grænser

1. I Hvilke medlemsstater har — ifølge Kommissionens oplysninger — grænsekontrolpersonalet (toldvæsen, grænsevagter, sikkerhedspersonale osv.) allerede i dag ret til at begrænse deres person- og varekontrol til stikprøver?

2. Hvad er retsgrundlaget for denne stikprøvekontrol, og efter hvilke retningslinjer gør de pågældende betjente i de forskellige medlemsstater for tiden brug heraf?

3. Hvad har Kommissionen hidtil gjort for at udvirke, at medlemsstaterne gennem hyppig brug af denne skøns- og stikprøvebeføjelse gør den grænseoverskridende trafik af varer og personer mere gnidningsløs ved de indre grænser mellem medlemsstaterne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(21. juni 1983)

1 og 2. Domstolen har gentagne gange fremhævet, at kontrollen ved grænserne kun er berettiget, når den er nødvendig i forbindelse med gennemførelsen af de i artikel 36 i EØF-traktaten nævnte undtagelser fra de frie varebevægelser, opkrævning af de i artikel 95 i EØF-traktaten nævnte interne afgifter, når grænsepassagen med rette kan ligestilles med en situation, hvor der pålægges indenlandske varer afgifter, kontrol med fællesskabsforsendelser, og endelig når kontrollen er absolut nødvendig for, at der kan fremskaffes tilstrækkeligt omfattende og nøjagtige oplysninger om varebevægelserne inden for Fællesskabet. Disse resterende former for kontrol skal imidlertid foretages så lempeligt som muligt, således at samhandelen mellem medlemsstaterne finder sted under vilkår, der ligger så tæt op ad vilkårene på et indenlandsk marked som muligt.

Domstolen har desuden understreget, at medlemsstaternes kompetence er uændret for så vidt angår deres toldlovgivning, medmindre denne er blevet harmoniseret eller erstattet med fællesskabsbestemmelser. Lovgivningen må imidlertid ikke unødigt forhindre de frie varebevægelser ved at indeholde forpligtelser, som ikke er nødvendige for at nå det tilstræbte mål, der i dette tilfælde er en korrekt gennemførelse af disse resterende former for kontrol.

Kommissionen vurderer på grundlag af ovennævnte principper den praksis, der anvendes i medlemsstaterne, hvor grænsekontrollen med den interne samhandel finder sted.

Kommissionen har ikke kendskab til tilfælde, hvor medlemsstaternes toldmyndigheder udøver grænsekontrol, der er mere vidtgående end ovennævnte bestemmelser.

3. Den 20. april 1982 oversendte Kommissionen til Rådet et forslag til direktiv om forenkling af formaliteter og kontrol i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne ⁽¹⁾. Artikel 3 i dette forslag indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne så vidt muligt skal undlade at foretage systematisk fysisk kontrol af varer og transportmidler.

For så vidt angår persontrafikken oversendte Kommissionen den 2. juli 1982 inden for rammerne af en styrkelse af det interne marked og oprettelsen af en pasunion et forslag til resolution til Rådet vedrørende lempelse af personkontrollen af medlemsstaternes borgere ved passage af Fællesskabets indre grænseovergange ⁽²⁾, hvori det foreslås, at grænsekontrollen generelt bør ske i form af stikprøver uanset den anvendte transportform (sø- og luftfart), jernbane- og vejtransport samt transport ad sejlbare

vandveje). Rådet påbegyndte behandlingen af denne tekst i marts 1983.

⁽¹⁾ EFT nr. C 127 af 18. 5. 1982.

⁽²⁾ Dok. KOM(82) 400 endel. udg. af 2. juli 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2278/82

**af Roberto Costanzo (PPE — I)
og Antonio Del Duca (PPE — I)**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(2. marts 1983)

Om: Erhvervssygdomme blandt fåreavlere

1. Er Kommissionen bekendt med de store uligheder inden for Fællesskabets medlemslande med hensyn til beskyttelse mod erhvervssygdomme hos arbejdstagere, der er beskæftiget med fåreavl, og særlig den negative situation, der skyldes det nuværende system med en »åben liste« over erhvervssygdomme, som er gennemført i næsten alle medlemslande, og som gør det muligt for arbejdstagerne at være sikret mod enhver sygdom, som pådrages under udøvelsen af erhvervsmæssig virksomhed?

2. Er den endvidere bekendt med den fortsatte fare, som arbejdstagere inden for fåresektoren er udsat for på grund af manglende beskyttelse hvad angår forebyggelse i de lande, hvor metoden med den åbne liste endnu ikke er indført?

3. Hvilke foranstaltninger foreslår Kommissionen til afhjælpning af situationen?

4. Finder den ikke, at der burde vedtages bindende bestemmelser for alle medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ivor Richard**

(7. juli 1983)

I 1962 ⁽¹⁾ rettede Kommissionen en henstilling til medlemsstaterne om at anvende den europæiske liste over erhvervssygdomme, der medfølger som bilag til den pågældende henstilling, ikke alene med henblik på anmeldelse og erstatning, men også i forebyggelsesøjemed (litra e i henstillingen). Rubrik D-3 i ovennævnte liste lyder således: »Smitsomme eller parasitære sygdomme, der overføres til mennesker gennem dyr eller dele af dyr«. Listen omfatter således de sygdomme, som fåreavlere kan pådrage sig. I 1966 ⁽²⁾ opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til at »lade de særlige lister, der måtte findes specielt for landbruget, indgå i den generelle liste over erhvervssygdomme«, idet den hermed ønskede at understrege, at det var hensigtsmæssigt at

lade alle arbejdstagere være omfattet af en fælles ordning. Kommissionen opfordrede endelig ⁽³⁾ medlemsstaterne til at

- »indføre tvungen lægekontrol for lønmodtagere, der er beskæftiget med særlig risikofyldt arbejde«
- »fastsætte bestemmelser om andre undersøgelser hos speciallæger samt radiologiske undersøgelser og laboratorieundersøgelser, hvis de skønnes nødvendige for gennemførelsen af en diagnostik i præventivt øjemed«.

Kommissionen retter regelmæssigt forespørgsler til medlemsstaterne om, hvilken opfølgning de har givet ovennævnte henstillinger. Der er blevet udgivet to rapporter på grundlag af de svar, der er indkommet på Kommissionens spørgeskemaer (den ene udkom i 1973, den anden i 1975). På basis af de svar, som medlemsstaterne har afgivet på de spørgeskemaer, der blev udsendt af Kommissionen ved udgangen af 1982, og på grundlag af de supplerende oplysninger, som medlemsstaternes regeringsekspertter afgav på et møde i Luxembourg den 23. og 24. marts 1983, er Kommissionen i færd med at udarbejde en sammenfattende rapport, der vil blive udgivet i 1984.

For så vidt angår det hensigtsmæssige i at indføre en fællesskabsbestemmelse af bindende karakter kan Kommissionen på grundlag af den tidligere indhøstede erfaring og de muligheder, som traktaterne giver, vanskeligt forestille sig, hvorledes den skulle kunne foreslå medlemsstaterne et initiativ af den art.

- (1) Henstilling fra Kommissionen til medlemsstaterne vedrørende indførelse af en europæisk liste over erhvervs sygdomme — EFT nr. 80 af 31. 8. 1962.
- (2) Henstilling fra Kommissionen 66/462/EØF af 20. 7. 1966 til medlemsstaterne vedrørende bestemmelserne for godtgørelse til ofre for erhvervs sygdomme — EFT nr. 147 af 9. 8. 1966.
- (3) Henstilling fra Kommissionen 66/464/EØF af 27. 7. 1966 til medlemsstaterne vedrørende lægekontrol af arbejdstagere, der er beskæftiget med særlig risikofyldt arbejde — EFT nr. 151 af 17. 8. 1966.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2291/82

af Dieter Rogalla (S — D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(2. marts 1983)

Om: EF-borgernes pligter ved passage af EFs indre grænser

1. Hvorledes er — efter Kommissionens oplysninger — den retlige situation i medlemsstaterne i dag vedrørende deres borgeres pligter ved passage af en intern EF-grænse
 - a) politimæssigt

b) med hensyn til opkrævning af merværdi- eller forbrugsafgift på varer, der ikke føres over grænsen i erhvervmæssigt øjemed?

2. Kan Kommissionen oplyse — for hver enkelt medlemsstat og eventuelt i form af et skema — om disse borgere

- a) uopfordret skal fremvise deres identitetskort eller pas eller kun efter forlangende fra de pågældende funktionærer og
- b) hvilke spørgsmål disse funktionærer — også uden at der i det enkelte tilfælde er forhold, der begrundes mistanke — har tilladelse til at stille om eventuel skattegæld og omfanget heraf i forbindelse med det under 1 b) nævnte?

3. Hvorledes er de retlige følger i hvert enkelt land i tilfælde af, at den rejsende nægter at give oplysninger eller giver usande oplysninger? Kan EF-borgere blive holdt tilbage i sådanne situationer, og hvis dette er tilfældet, hvor længe og under hvilke forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl Heinz Narjes

(13. juni 1983)

1. a) Medlemsstaterne anerkender i henhold til direktiv nr. 73/148/EØF af 21. maj 1973 ⁽¹⁾ samt direktiv nr. 68/360/EØF af 15. oktober 1968 ⁽²⁾ sine borgeres ret til at forlade deres område og andre medlemsstaters borgeres ret til at rejse ind på deres område alene mod forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas, for så vidt de pågældende personer er selvstændige erhvervsdrivende, udfører eller modtager tjenesteydelser eller er arbejdstagere. Denne ret til indrejse udelukker ifølge EØF-traktatens artikel 56, stk. 1, »ikke anvendelse af love og administrativt fastsatte bestemmelser, der indeholder særlige regler for fremmede statsborgere, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed«. Ifølge denne bestemmelses ordlyd og Domstolens afgørelse er det ikke nogen betingelse for opnåelse af indrejsetilladelse at det i artikel 56, stk. 1, givne forbehold ikke kan gøres gældende; »men det åbner mulighed for i enkelttilfælde og med en passende begrundelse at indføre restriktioner i udøvelsen af en ret, som er direkte afledt af traktaten« ⁽³⁾.

Med henblik på forbeholdets rækkevidde og på tilsynet med, at det ikke bliver benyttet i overdreven grad, har domstolen gentagne gange truffet afgørelse ⁽⁴⁾: »Begrebet den offentlige orden må imidlertid i fællesskabsretlig sammenhæng og særligt i det omfang, det

skal retfærdiggøre en afvigelse fra de grundlæggende principper . . . , fortolkes snævert, således at dets rækkevidde ikke ensidigt kan afgøres af den enkelte medlemsstat uden fællesskabsinstitutionernes kontrol«. Navnlig gælder at »retten for medlemsstaternes statsborgere til at rejse ind på en anden medlemsstats område, at opholde sig og bevæge sig der kun kan begrænses, såfremt deres tilstedeværelse eller deres adfærd udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden«⁽⁵⁾.

»Som begrundelse for . . . forudsætter en national myndigheds henvisning til begrebet den offentlige orden under alle omstændigheder, at der, ud over den forstyrrelse af samfundsordenen, som enhver lovovertrædelse indebærer, foreligger en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn«⁽⁶⁾.

- b) Med det senere ændrede direktiv af 28. maj 1969⁽⁷⁾ blev der indført fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik. De indførte varer skal anmeldes ved grænsepassage, såfremt deres værdi overstiger det for afgiftsfritagelse fastsatte beløb eller de fastsatte mængder.
2. a) Af ordlyden i artikel 2, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, i de under ovenstående pkt. 1 a nævnte direktiver 73/148/EØF og 68/360/EØF må det sluttes, at de omhandlede personer uopfordret skal fremvise deres identitetskort eller deres pas ved passage af grænsen.
- b) Ifølge artikel 7 a i det under ovenstående pkt. 1 b nævnte direktiv af 28. maj 1969 har de rejsende mulighed for stiltiende eller ved en enkelt mundtlig erklæring at tilkendegive, at de overholder de for de tilladte fritagelser gældende begrænsninger og vilkår.
3. I medfør af ovennævnte direktiver er medlemsstaternes borgere pligtige til at vise et gyldigt identitetskort eller pas. I modsat fald vil de nationale myndigheder ved grænsepassage kunne nægte dem indrejse på deres område eller udrejse derfra. I øvrigt er Kommissionen i færd med at indhente de nødvendige oplysninger for at kunne besvare de pågældende spørgsmål. Den vil give meddelelse om resultatet af sine undersøgelser.

(1) Direktiv om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsningerne inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser. EFT nr. L 172 af 28. 6. 1973, s. 14.

(2) Direktiv om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer. EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 13.

(3) EF-Domstolen 8. april 1976 (Royer, sag 48/75), Sml. 1976, s. 497 (Præmis 29, s. 512).

(4) EF-Domstolen 28. oktober 1975 (Rutili, sag 36/75), Sml. 1975, s. 1219 (Præmis 27, s. 1231); EF-Domstolen 4. december 1974 (Van Duyn, sag 41/74), Sml. 1974, s. 1337 (Præmis 18, s. 1350).

(5) EF-Domstolen 28. oktober 1975 (Rutili, sag 36/75), Sml. 1975, s. 1219 (Præmis 28, s. 1231).

(6) EF-Domstolen 27. oktober 1977 (Bouchereau, sag 30/77), Sml. 1977, s. 1999 (Kendelsens pkt. 3, s. 2014); EF-Domstolen 18. maj 1982 (Adoui, sagerne 115 og 116/81), Sml. 1982, s. 1665 (Præmis 8, s. 1707).

(7) Direktiv nr. 69/169/EØF, EFT nr. L 133 af 4. 6. 1969.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2330/82

af Dieter Rogalla (S — D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(31. marts 1983)

Om: Medlemsstaternes forpligtelser og fordele som følge af medlemskabet

1. Hvor langt er forskellige kolleger i Europa-Parlamentet kommet i deres bestræbelser for at afveje de enkelte medlemsstaters forpligtelser og fordele som følge af medlemskabet?
2. Har Kommissionen udarbejdet en metode for at finde andre områder end det finansielle, hvor de enkelte medlemsstaters forpligtelser og fordele i det mindste tilnærmelsesvis kunne vurderes?
3. Hvornår kan man regne med, at alle væsentlige data i så henseende foreligger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Gaston Thorn

(28. juni 1983)

Kommissionen har flere gange behandlet de spørgsmål, som det ærede medlem nævner. Den er hidtil kommet til følgende konklusioner:

1. På det tekniske plan forekommer en fuldstændig vurdering af fordele og forpligtelser, som hver enkelt, medlemsstat har af sit medlemskab af Fællesskabet at være umulig, fordi en sådan vurdering på en gang ville forudsætte dels en kvantificering af elementer, der, selv om de er af økonomisk art, ikke kan kvantificeres (stimulering af det økonomiske initiativ, opmuntring til rationalisering, berigelse af den industrielle kultur osv.), dels en oversættelse til økonomiske vendinger af elementer af anden art (større politisk vægt, stabilisering af de internationale forhold osv.).
2. Enhver fremgangsmåde til partiel kvantificering af ikke-finansielle sektorer — og selv for disse

om end i mindre udstrækning — er i sidste instans upræcis og af og til risikabel. Den ville således kunne give et forkert indtryk om situationen.

Til trods for disse vanskeligheder har Kommissionen prøvet så præcist som muligt at besvare konkrete spørgsmål herom fra visse medlemmer af Europa-Parlamentet. Kommissionen skal herom for de senere år henvise det ærede medlem til sine svar på skriftlige forespørgsler nr. 1147/81 ⁽¹⁾, 1489/80 ⁽²⁾, 1490/80 ⁽³⁾, 1492/80 ⁽⁴⁾, 1494/80 ⁽⁵⁾, fra Lord O'Hagan, nr. 243/81 fra Alfred Lomas ⁽⁶⁾ og nr. 938/76 fra Hr. Waltmans ⁽⁷⁾ samt mundtlig forespørgsel H-590/82 fra Jochen van Aerssen ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 47 af 22. 2. 1982, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 49 af 9. 3. 1981, s. 26.

⁽³⁾ EFT nr. C 78 af 6. 4. 1981, s. 7.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 165 af 6. 7. 1981, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. C 73 af 2. 4. 1981, s. 6.

⁽⁶⁾ EFT nr. C 216 af 26. 8. 1981, s. 4.

⁽⁷⁾ EFT nr. C 191 af 10. 8. 1977, s. 12.

⁽⁸⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 1-292 (December 1982)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2369/82

af Mark Clinton (PPE — IRL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. marts 1983)

Om: Laksefiskeri i Fællesskabet

Kan Kommissionen oplyse, hvilke medlemsstater der i 1982 tillod drivgarn benyttet til laksefiskeri i flod- og kystfarvand inden for tolvmilegrænsen?

Kan Kommissionen anføre, hvor mange fartøjer der i 1982 var involveret i dette fiskeri?

Kan Kommissionen meddele, hvorvidt medlemsstaternes inspektionsskibe siden 1978 har rapporteret om tilfælde af ulovligt laksefiskeri med drivnet i fællesskabsfarvande uden for tolvmilegrænsen?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, om der er nogen medlemsstater, som tillader laksefiskeri med monofilamentnet og i givet fald hvilke medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis

(12. juli 1983)

Som nævnt i svar på mundtlig forespørgsel nr. H-22/82 fra James Provan ⁽¹⁾, anser Kommissionen det for øjeblikket som det mest formålstjenlige, at

bestemmelserne for fangster i farvande, der støder op til udløbet af floder, hvorfra laksen kommer, henhører under de lokale myndigheder.

Det forenede Kongerige og Danmark er de eneste medlemsstater, som har oplyst Kommissionen om de nationale foranstaltninger vedrørende laksefiskeri.

Det forenede Kongerige har forbudt laksefiskeri i 1982 fra alle fiskefartøjer — også fremmede fartøjer — inden for 6-12 sømilegrænsen ud for England og Wales — dog ikke i et mindre havområde syd for udløbet af floden Tweed. I dette farvand og i nærmere bestemte farvande ved den skotske kyst er laksefiskeri med drivgarn forbudt, og der er forbud mod landing af laks, som er fanget ved anvendelse af nærmere angivne metoder.

Ifølge nationale bestemmelser ⁽²⁾, har Danmark — som også tidligere — tilladt fangst af laks med drivgarn i 1982 inden for en 4-12 sømilegrænse i Østersøen. Fangster inden for denne grænse er imidlertid ikke tilladt i dette område fra den 15. juni til den 15. september.

Kommissionen har endnu ikke modtaget tilsvarende oplysninger fra de øvrige medlemsstater. Den forventer imidlertid, at de foranstaltninger vedrørende betingelserne for rent lokalt fiskeri, som medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om inden den 1. juli 1983 i henhold til artikel 19, stk. 2 og 5 i Rådets forordning nr. 171/83, vil omfatte bestemmelser vedrørende fangst af laks.

Kommissionen har ikke modtaget oplysninger om tilfælde af ulovligt laksefiskeri med drivgarn i Fællesskabets farvande uden for 12-sømilegrænsen.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 1-285 (maj 1982).

⁽²⁾ Dansk bekendtgørelse nr. 191 (21. 5. 1980) paragraf 2, stk. 2, 3; paragraf 6 nr. 438 (2. 8. 1982), godkendt af Kommissionen den 22. 9. 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2395/82

af Dieter Rogalla (S — D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. marts 1983)

Om: Gennemførelse af EF-Domstolens afgørelser

1. Er det efter Kommissionens opfattelse også en del af dens rolle som traktaternes vogter at påse gennemførelsen af EF-Domstolens afgørelser?

2. Hvilke konkrete foranstaltninger træffer Kommissionen over for medlemsstaterne på dette område?

3. Hvordan forklarer Kommissionen, at de juridiske følger af den i maj 1982 afsagte dom i Gaston Schul-sagen (1) om beregning af moms på forbrugsvarer endnu i februar 1983 tilsyneladende var helt ukendte for de tyske toldmyndigheder, og at de i et parallelt tilfælde ikke blev anvendt?

4. Hvordan forholder Kommissionen sig til erstatningskrav fremsat af borgere på grundlag af domstolsafgørelser såkaldte »erga omnes« virkning (dvs. samme virkning ikke blot for en sags to parter, men generelt for alle), og i hvilke tilfælde er der gjort krav på sådan erstatning?

(1) EFT nr. C 139 af 2. 6. 1982, s. 3.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Gaston Thorn**

(23. juni 1983)

1. I princippet omfatter den rolle som vogter af traktaterne, der er givet Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 155, ligeledes en pligt til at drage omsorg for at afgørelser, truffet af De europæiske Fællesskabers Domstol, også finder anvendelse. I mange henseender sættes der dog grænser for en fuldstændig anvendelse af disse afgørelser i de enkelte tilfælde — f. eks. på grund af princippet om dommes retskraft eller udløbet af ankefristen i den nationale lovgivning.

2. Det tilkommer i første række de nationale myndigheder at afgøre, om og i hvilken udstrækning berørte personer kan have konkrete fordele af Domstolens afgørelser (1). Dog bestræber Kommissionen sig hele tiden på at opnå, at medlemsstaternes lovgivning og administrative praksis er i overensstemmelse med denne retspraksis. Alt efter tilfældets art kan den anvende uformelle midler eller de i traktaten fastsatte.

3. De nationale myndigheder er ganske rigtigt forpligtede til at overholde og i givet fald at anvende de afgiftsprincipper, som er fastsat af Domstolen i dommen i sag 15/81. Dette er baggrunden for, at Kommissionen i begyndelsen af marts 1983 rettede en henvendelse til medlemsstaterne og anmodede dem om at give den meddelelse om de bestemmelser, der er vedtaget på det nationale plan for at efterkomme denne dom.

I lyset af de oplysninger, som Kommissionen får, vil den undersøge det formålstjenlige i at fremsætte et forslag til direktiv om gennemførelse på et ensartet grundlag af principperne i den nævnte dom.

Kommissionen skal erindre om, at den ikke er beføjet til at give instrukser til de forskellige toldvæseners om følgerne af domme, afsagt af Domstolen. Så-

danne instrukser kan kun gives af de nationale myndigheder.

For så vidt angår spørgsmålet om Schul-dommen, som det ærede medlem henviser til, ikke efterleves, skal Kommissionen anmode ham om at sende den alle yderligere oplysninger, som vil gøre det muligt for den at foretage de nødvendige undersøgelser.

4. Erstatningskrav, der i det væsentlige støttes på domme, afsagt af Domstolen for De europæiske Fællesskaber, er blevet fremsat i forskellige varianter af forskellige klager, både på nationalt plan og på fællesskabsplan. Da Kommissionen ikke har adgang til domme, afsagt i medlemsstaterne, er den ikke i stand til at oplyse det ærede medlem om alle tilfælde, hvor sådanne krav er fremsat.

(1) Se svar på skriftlig forespørgsel nr. 476/76 fra Hans Edgar Jahn (EFT nr. C 294 af 13. 12. 1976, s. 36).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 9/83

af Dario Antoniozzi (PPE — I)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. april 1983)

Om: Foranstaltninger til fordel for håndværkere

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den agter at imødekomme — med passende forslag til Rådet — og for de enkelte europæiske lande — håndværkerens behov, hvad angår kredit, skattemæssige og sociale foranstaltninger, i betragtning af, at det drejer sig om en kategori, som man må vise særlig opmærksomhed og yde særlig bistand på grund af dens specielle karakter.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Etienne Davignon**

(12. juli 1983)

Kommissionen er ganske klar over den betydningsfulde rolle, som håndværkervirksomhederne kan spille under de nuværende kritiske forhold. En uundværlig bestanddel til fremhjælpning af de europæiske håndværkervirksomheder vil være en varig forbedring af de almindelige vilkår for at opnå kredit.

Resultaterne af de forskellige arrangementer i forbindelse med året for små og mellemstore virksomheder og håndværk vil i vidt omfang blive bestemmende for Kommissionens indsats. De forhandlinger og seminarer, som vil finde sted i 1983, i nogle tilfælde med deltagere fra Kommissionen, vil først og fremmest dreje sig om de emner, som man tog op

til behandling på åbningskonferencen for Det europæiske år for små og mellemstore Virksomheder og Håndværk med henblik på at opstille et handlingsprogram. Kun fire af dem vil blive genstand for forskellige former for finansiel støtte (Finansieringskilder, fornyelse, etablering og udvidelse). Efter den afsluttende konference, som vil blive afholdt i december i år, vil der blive truffet aftale om en praktisk rækkefølge for og fordeling af opgaverne mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

I øvrigt skal det ærede medlems opmærksomhed henledes på Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet om sit virke for små og mellemstore virksomheder inden for Fællesskabet («Progress Report from the Commission to the European Parliament on the Activities of the Commission with Regard to small and medium-sized Enterprises within the Community») (1), hvor Kommissionen navnlig har gjort rede for sit syn på de fremdragne problemer.

(1) Dok. Sec(82) 1347 af 3. 8. 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 104/83

af Pol Marck (PPE — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. april 1983)

Om: Skolemælk i Europaskolerne

Jeg har erfaret, at direktøren for Europaskolen i Luxembourg nægter at medvirke i programmet for gratis skolemælk til eleverne.

Er Kommissionen rede til at rette henvendelse til bestyrelsen for Europaskolerne, således at der finder gratis uddeling af mælk sted til eleverne? Det ville dog forekomme noget mærkeligt, om Europaskolerne i modsætning til i tusindvis af skoler i EF ikke var med i programmet for gratis skolemælk, som Rådet, Kommissionen og Parlamentet er gået ind for som led i afsætningsprogrammet for mejeriprodukter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Richard Burke

(6. juli 1983)

Det fremgår af oplysninger, indhentet hos rektoren for Europaskolen i Luxembourg, at der foretoges en uddeling af mælk indtil 1962.

Efter en fornyet undersøgelse af spørgsmålet sammen med forældreforeningen i 1978 viste det sig, at der ikke var behov for at genindføre denne uddeling. Kantinen i denne skole bliver nemlig forsynet med mælk og kan således til hver elev, der anmoder derom, levere mælk i middagspausen. Imidlertid gør mindre end 25 % af børnene i underskolen brug af denne mulighed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 203/83

af Yvonne Théobald-Paoli (S — F)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(25. april 1983)

Om: Udvidelse af producentorganisationernes aktionsmuligheder i sektoren for frugt og grønsager

1. Af hvilke grunde har Rådet endnu ikke vedtaget Kommissionens forslag, hvorom Parlamentet har udtalt sig positivt, til fordel for muligheden for en udvidelse af producentorganisationernes aktionsmuligheder i sektoren for frugt og grønsager, som ville medføre den fordel at lette afsætningen af produkter fra middelhavsområdet?

2. Er det korrekt, at visse medlemsstater for at sinke vedtagelsen af dette forslag fremkommer med indvendinger af forfatningsmæssig art, hvorimod de selv samme stater ikke har modsat sig, at det samme system for udvidelse af aktionsmulighederne blev indført for saltvandsfiskerisektoren?

Svar

(19. juli 1983)

1. Det konkrete problem vedrørende aktionsmulighederne er kun et af flere i forbindelse med alle de forslag, Kommissionen har forelagt, om tilpasning af »l'acquis communautaire« for produkter fra middelhavslandene inden for sektoren for frugt og grønsager med henblik på Spaniens og Portugals tiltrædelse.

Ud fra denne betragtning er det blevet behandlet i forbindelse med Rådets generelle drøftelse om »Acquis« spørgsmålet. Det er ikke alle, der er af den opfattelse, at en udvidelse af aktionsmulighederne vil føre til forbedrede afsætningsvilkår for middelhavslandenes produkter, idet nogle frygter, at denne foranstaltning ikke vil sikre fuldstændig handelsfrihed, og at den endog vil skabe nye hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet.

2. Den del af Kommissionens forslag, der vedrører en udvidelse af aktionsmulighederne, har også givet forfatningsmæssige vanskeligheder for visse stater.

Ganske vist afviger visse af betingelserne for udvidelse på dette stadium ikke meget fra de betingelser, der gælder inden for havfiskeriet. Den forsinkede vedtagelse skyldes imidlertid i høj grad den samlede mængde uafklarede spørgsmål, hvadenten disse er af politisk, økonomisk, finansiel, budgetmæssig eller juridisk karakter.

Rådet fortsætter aktivt sine drøftelser vedrørende tilpasningen af »l'acquis communautaire« med henblik på hurtigt at nå frem til en løsning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 209/83
af Luc Beyer de Ryke (L — B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (28. april 1983)

Om: Støtte til jern- og stålindustrien — Usinor og Sacilor

Hvorledes stiller Kommissionen sig til den støtte, den franske regering yder virksomhederne Usinor og Sacilor, og som anslås til 8,8 mio ffr. i 1983?

Er denne støtte forenelig med gennemførelsen af Davignons europæiske plan for sektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(5. juli 1983)

Det ærede medlem henviser her til det støttebeløb, som den franske regering påtænker at bevilge med henblik på at sikre, at Usinors og Sacilors nettotab i 1983 dækkes og at disse to koncerner kan finansiere deres investeringer inden for langskårne stålprodukter frem til 1985.

Kommissionen er af den opfattelse, at de struktur-omlægningsforanstaltninger, der påtænkes foretaget inden for denne sektor, for det første ikke er egnede til at sikre de pågældende virksomheders fortsatte eksistens og for det andet ikke bidrager tilstrækkeligt til den strukturtilpasning, der er nødvendig inden for hele Fællesskabets jern- og stålindustri. Kommissionen indledte derfor den 26. november sidste år en procedure over for disse foranstaltninger i henhold til artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF af 7. august 1981 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 228 af 13. 8. 1981, s. 14.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 213/83
af Luc Beyer de Ryke (L — B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
 (28. april 1983)

Om: Moms på levering af varer og tjenesteydelser inden for kunsthåndværk

De nuværende økonomiske forhold, som er vanskelige for alle virksomheder, er særligt vanskelige for en række specielle håndværksvirksomheder, som kan samles under betegnelsen »kunsthåndværk«. Det drejer sig f.eks. om dem, der restaurerer gamle malerier og møbler, stenhuggere, kunstmede, knip-

lersker, keramikere, violinbyggere, bogbindere, ciselører, mosaikkunstnere m.fl.

Disse erhverv, der traditionsbestemt udøves af selvstændige i små virksomheder, er nu ved at forsvinde. Det er kedeligt set ud fra mange synspunkter, blandt hvilke man især kan nævne tabet af arbejdspladser og den kulturelle forarmning.

De vanskeligheder, disse erhverv har, har mangfoldige grunde. Et særligt problem for dem er momsen på de varer og tjenesteydelser, de leverer. Principielt burde den væltes over på aftagerne af disse varer og tjenesteydelser. Det forholder sig imidlertid således, at markedets lov ved at trykke priserne ofte hindrer, at dette sker, hvilket resulterer i, at momsen i disse tilfælde og i dette omfang må udredes af håndværkerens egen fortjeneste.

I forbindelse med disse problemer vil jeg gerne have følgende oplysninger:

1. Går man ud fra, at størstedelen af de varer og tjenesteydelser, der leveres af kunsthåndværkere, ifølge medlemsstaternes forskellige lovgivninger er pålagt den gennemsnitlige eller normale moms, vil det da være muligt at oplyse, hvorledes disse takster for øjeblikket er?
2. Mener Kommissionen ikke, at det vil være ønskeligt, om kunsthåndværk kun pålægges reduceret moms, og mener Kommissionen ikke, at det vil være formålstjenligt at lade medlemsstaterne tilgå en henstilling herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christopher Tugendhat

(21. juni 1983)

1. Momssatserne for tjenesteydelser præsteret og varer leveret af kunsthåndværkere i de forskellige medlemsstater er følgende:

Forbundsrepublikken Tyskland:

14 % som hovedregel
 7 % såfremt den kunstneriske kreativitet er dominerende.

Belgien:

33 % for smykker samt guld- og sølvsmearbejder i ædle metaller

25 % for ovennævnte artikler, når de er i ædelmetal-dublé, for uægte bijouterivarer, for naturperler og ædel- og natursten, samt varer, der helt eller delvis består af disse perler og sten

for prydenstande og galanterivarer, der benyttes som tilbehør til eller til dekoration af boliger og haver

19 % for de øvrige goder og tjenesteydelser.

Danmark:

22 %

Frankrig:

33¹/₃ % for varer, der helt eller delvis består af platin, guld, sølv, for perler, ædelstene, slebne stene

18,6 % ved køb af ovennævnte varer — bortset fra videresalg i uforarbejdet stand — som foretages af håndværkere, der er opført i registeret for de fag, der nyder godt af en særlig afgiftsnedsettelse, eller som har valgt den forenkledede merværdiafgiftsordning

samt ved køb af andre varer og tjenesteydelser.

Det forenede Kongerige:

15 %

Irland:

23 % for tjenesteydelser

35 % for salg af varer.

Italien:

2 % for tjenesteydelser præsteret af virksomheder, der restaurerer gamle huse

10 % for stenindustriprodukter og visse materialer til byggeri, såsom fliser

38 % for ædelstene og arbejde i tilknytning hertil, perler og arbejde i tilknytning hertil, ikke-industrielt platinarbejde, håndmalede procelængenstande, stof til kelimtæpper

18 % for andet salg og andre tjenesteydelser vedrørende kunsthåndværk.

Luxembourg:

10 %.

Nederlandene:

18 % for levering af håndværksprodukter og for håndværkstjenesteydelser

4 % for ædelstene og naturperler, der ikke er monterede, kameer (fremstillet med materialer af vegetabilsk eller animalsk oprindelse).

Grækenland:

Grækenland anvender ikke på nuværende tidspunkt nogen momsordning.

2. Kommissionen minder det ærede medlem om, at fastsættelsen af størrelsen af momsatsen, samt ændringer heraf henhører under medlemsstaternes enekompetence, og at den ikke inden for rammerne af Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾ har beføjelse til at intervenere på dette område, jf. dog artikel 12 i samme direktiv.

I øvrigt påtænker Kommissionen ikke under de nuværende forhold at fremsætte et forslag om indbyrdes tilnærmelse af satserne i en bestemt sektor.

Kommissionen har dog forelagt Rådet et forslag til det syvende direktiv om den afgiftsordning, der skal anvendes for kunstgenstande, antikviteter og samleobjekter for at undgå den dobbeltbeskatning, der har kunnet konstateres i visse lande med hensyn til moms. Kommissionen fremsendte den 6. januar 1978⁽²⁾ dette forslag til Rådet, der endnu ikke har vedtaget det.

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 26 af 1. 2. 1978, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 239/83

af Gordon Adam (S — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. maj 1983)

Om: Import af stål i Fællesskabet

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet i den senere tid for at begrænse tredjelandes eksport af stål til Fællesskabet?

Formanden for British Steel Corporation kritiserede den 27. oktober 1982 over for Underhusets erhvervsudvalg den manglende koordinering mellem Kommissionen og Udenrigsministeriet i stålspørgsmål og fremførte, at importkvoter over for tredjelande på grundlag af historiske fortilfælde ikke var udtryk for de øjeblikkelige markedsforhold. Da de historiske kvoter aldrig var blevet fuldt udnyttet, betød det, at de faktiske importmængder kunne øges.

Hvad har Kommissionen foretaget sig som reaktion på denne kritik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Etienne Davignon

(24. juni 1983)

Ved fastsættelse af mængderne i henhold til de stålarrangementer, der er indgået mellem Kommissionen og de vigtigste eksporterende tredjelande, tages der både hensyn til det traditionelle handelsmønster og til ændringer i stålforbruget i Fællesskabet. De for 1983 fastsatte mængder er lavere end for 1982, idet der er taget hensyn til den forventede udvikling på stålmarkedet i Fællesskabet.

Det er korrekt, at der inden for de fastsatte mængder er en tendens til svingninger i den faktiske import fra år til år. Af forskellige grunde har de pågældende tredjelande imidlertid sjældent været i stand til at udnytte deres eksportpotentiel fuldt ud.

Som følge af en effektiv anvendelse af de pågældende arrangementer og på grund af de foranstaltninger, der er truffet over for tredjelande, der ikke deltager i et arrangement, er det lykkedes Kommissionen at holde importandelen på et lavere niveau end forud for indførelsen af disse foranstaltninger.

Eftersom generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande er en tjenestegren med direkte rapport til Kommissionen, er det vanskeligt at se, hvorledes der som påstået kan være tale om manglende koordinering.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 257/83

af Henriette Poirier (COM — F)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. maj 1983)

Om: Handelsaftalen EØF/SPANIEN fra 1970

Handelsaftalen EØF/SPANIEN fra 1970 har gjort det muligt for Spanien at øge beskyttelsen mod import udefra samtidig med, at landet forøgede sin afsætning på fællesskabsmarkedet.

1. Erkender Kommissionen, at denne aftale har været mere fordelagtig for Spanien end for EF?
2. Kan Kommissionen fremlægge status over samhandelen EØF/SPANIEN for perioden siden 1970?
3. Er Kommissionen ikke stemt for at genforhandle denne aftale?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali**

(4. juli 1983)

1.—3. Aftalen mellem EØF og Spanien af 1970, som omfatter foranstaltninger til begrænsning af hindringer for samhandelen mellem Fællesskabet og Spanien, har medført, at begge lande har reduceret deres handelsmæssige beskyttelse.

Af hensyn til Spaniens økonomiske situation i 60'erne omfatter aftalen, som blev indgået for tretten år siden og indledtes med en første etape på seks år, større toldnedsættelser fra Fællesskabets end fra Spaniens side. I løbet af 70'erne blev der udfoldet bestræbelser for at nå frem til en frihandelsaftale svarende til dem, der er indgået med EFTA-landene.

Samhandelen mellem EØF og Spanien

År	import		eksport		handelsbalance (¹)
	mio ECU	1970 = 100	mio ECU	1970 = 100	
1958	348	30	338	19	— 10
1960	517	45	332	18	— 185
1963	536	47	830	46	294
1966	690	60	1 554	86	864
1967	723	63	1 475	82	752
1968	789	69	1 392	77	603
1969	971	85	1 555	87	584
1970	1 144	100	1 795	100	651
1971	1 408	123	1 884	105	476
1972	1 723	151	2 411	134	688
1973	2 310	202	3 179	177	869
1974	2 953	258	4 355	243	1 402
1975	2 997	262	4 088	228	1 092
1976	3 975	347	4 814	268	840
1977	4 920	430	5 700	318	780
1978	5 558	486	5 279	294	— 279
1979	6 808	595	6 894	384	86
1980 ⁽²⁾	8 220	718	7 963	444	— 257
1981 ⁽³⁾	7 052	616	7 411	413	359

Kilde: EUROSTAT — Specialnr. 1958—1979 og mikrofiches 1977, 1975.

(¹) — = Importoverskud.

(²) Bulletin 3/81 Det statistiske kontor for De europæiske Fællesskaber.

(³) Bulletin 4/82 Det statistiske kontor for De europæiske Fællesskaber.

I 1979, efter at forhandlingerne vedrørende Spaniens tiltrædelse var indledt, kunne Fællesskabet og Spanien imidlertid hver især konstatere, at der forelå »en faktisk situation«, og at de fremtidige handelsforbindelser måtte defineres inden for rammerne af toldunionen. På grund af de igangværende tiltrædelsesforhandlinger forekommer det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at foretage en genforhandling af aftalen af 1970.

Med henblik på at løse de nuværende problemer vedrørende de toldmæssige forskelle mellem Fællesskabet og Spanien og med det formål at nå frem til en afbalanceret løsning for så vidt angår toldunionen i forbindelse med Spaniens tildrædelse, har Kommissionen foreslået Rådet en samlet løsning, som både tager hensyn til de toldmæssige aspekter i perioden før og efter tiltrædelsen og til overgangsforanstaltningerne.

2. Det ærede medlem vil nedenfor finde en oversigt over samhandelen mellem Fællesskabet og Spanien siden 1958.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 286/83

af Marijke van Hemeldonck (S — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. maj 1983)

Om: Gennemførelse af et pilotforsøg vedrørende et informationssystem på fællesskabsplan for ulykker

I Rådets beslutning af 23. juli 1981 om gennemførelse af et pilotforsøg vedrørende et informationssystem på fællesskabsplan for ulykker, der uden for erhvervsvirksomhed og landevejstrafik sker i forbindelse med visse produkter (81/623/EØF) ⁽¹⁾, navnlig i hjemmet og dets umiddelbare omgivelser, anføres i bilag I de vejledende karakteristika for det påtænkte informationssystem.

Har indsamlingen af data på hospitaler, giftcentre, hos læger osv. fundet sted?

Hvad er i benægtende fald de præcise grunde til, at denne indsamling endnu ikke er sket?

⁽¹⁾ EFT nr. L 229 af 13. 8. 1981, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(8. juli 1983)

Indsamling af oplysninger i overensstemmelse med de vejledende karakteristika for det påtænkte infor-

mationssystem i bilag I i Rådets beslutning af 23. juli 1981 har fundet sted på hospitalerne.

Visse indsamlede oplysninger fra andre informationskilder som f.eks. forgiftningscentre er for øjeblikket ved at blive behandlet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 316/83

af Heinke Salisch (S — D)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(4. maj 1983)

Om: Udgifter til private virksomheders personale engageret af Rådet

Rådet anmodes om at oplyse følgende:

- Hvilke timelønninger afkræves det af private virksomheder, hvis personale gør rent i dets lokaler og arbejder i dets kantiner, restauranter og cafeteriaer?
- Hvilke andre poster påføres der i givet fald regningen (socialsikring o.lign.)?

Såfremt betalingen ikke er beregnet på timebasis, anmodes der om en detaljeret redegørelse for andre beregningsmetoder og en omtrentlig angivelse af omkostningerne pr. arbejdstime.

Svar

(19. juli 1983)

1. Den nuværende tarif pr. time ⁽¹⁾ (slutningen af maj 1983), der opkræves af eksterne virksomheder for rengøring af lokaler (herunder restauranter, køkkener, ...) i de bygninger, der benyttes af Generalsekretariatet for Rådet i Bruxelles, kan udledes af de samlede omkostninger og er følgende:

- Charlemagne- og Joseph II-bygningen: 308,92 bfr.
- Nerviens-bygningen: 361,98 bfr.

Disse priser vil meget snart blive forhøjet med ca. 7,5% i henhold til kontrakten; den nøjagtige procentsats og datoen for denne forhøjelses ikrafttræden er dog endnu ikke blevet oplyst af det belgiske økonomiministerium, der er den kompetente instans på dette område.

Ovennævnte rengøringsarbejde foregår inden for rammerne af en kontrakt.

Den tarif pr. time, der for øjeblikket opkræves af rengøringselskaberne, når de anmodes om at levere arbejdskraft til særlige opgaver, der ikke direkte eller indirekte er dækket af kontrakten, er på 400,30 bfr.

2. De sociale bidrag, der betales af arbejdsgiveren, udgør 72% af bruttolønnen.

(¹) Tariffen pr. time dækker arbejderens bruttoløn, de sociale bidrag, udgifter til materiel og rengøringsmidler, generelle omkostninger, osv.

engang er vedtaget, kan deres faktiske indvirkning på udviklingen i fællesskabseksporerten først fuldt ud vurderes på baggrund af erfaringerne.

Fællesskabet fortsætter sine bestræbelser med henblik på en større åbning af det japanske marked, og Rådet bliver jævnlig underrettet af Kommissionen om sagens udvikling.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 318/83

af Willy Vernimmen (S — B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(4. maj 1983)

Om: Forbindelserne mellem EØF og Japan

På samlingen i Rådet af udenrigsministre den 21. og 22. februar 1983 understregedes nødvendigheden af nøje at overvåge de tilsagn, Japan har givet.

Kan Rådet oplyse, hvilke tilsagn den japanske regering har givet om lettere adgang for vesteuropæisk import til det japanske marked?

Svar

(19. juli 1983)

I begyndelsen af januar 1983 vedtog den japanske regering en tredje række foranstaltninger med henblik på at åbne det japanske marked. Disse foranstaltninger består dels i en reduktion eller ophævelse af toldsatser, dels i en række procedureafgørelser med henblik på ændring af den gældende lovgivning for at forbedre adgangen til markedet fra et ikke-toldmæssigt synspunkt.

De nye toldforanstaltninger har været anvendt siden den 1. april. De vedrører industriprodukter (især traktorer og andre landbrugsmaskiner) og landbrugsprodukter samt fødevarer (bl.a. cognac, kiks, cigaretter, chokoladevarer osv.), som Fællesskabet er en betydelig leverandør af. På det ikke-toldmæssige område har det japanske parlament for ganske nylig efter en fornyet gennemgang af en række standarder og tekniske forskrifter på regeringsplan vedtaget at ændre 16 love og en administrativ forordning vedrørende importprocedurer. I hovedsagen går de vedtagne lovforbedringer ud på at sikre, at japanske og udenlandske varer behandles ens, samt at toldbestemmelser og -procedurer forenkles og gøres mere gennemsigtige, navnlig for så vidt angår standarder og godkendelser.

Denne række foranstaltninger udgør et skridt i den af Fællesskabet ønskede retning. Toldforanstaltningerne er imidlertid kun en svag imødekommelse af ønskerne. Når de ikke-toldmæssige foranstaltninger

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 373/83

af James Moorhouse (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. maj 1983)

Om: Lufttransportaftale

Hvad er Kommissionens reaktion på det forslag til en multilateral lufttransportaftale, som den nederlandske regering har fremsat over for den amerikanske regering under de bilaterale forhandlinger i 1980 (¹)?

(¹) Jf. International lufttransport i firserne, Deventer, Nederlandene 1981.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Giorgios Contogeorgis

(11. juli 1983)

Kommissionen havde lejlighed til på et tidligt tidspunkt at gennemgå hovedpunkterne i det nederlandske forslag, som den fandt nyttige og interessante. Kommissionen tog bl.a. hensyn til dette forslag ved udarbejdelsen af forslaget til direktiv om tariffer for ruteflyvning, og det vil den også gøre i forbindelse med forberedelsen af fremtidige fællesskabsinitiativer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 397/83

af Amédée Turner (ED — GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. maj 1983)

Om: Forurening som følge af lastning og lodsnung af maniok, korn og gødningsstoffer i havne

Har Kommissionen truffet foranstaltninger eller overvejer den at stille forslag med henblik på at få bragt den forurening, der forårsages af støv fra last-

ning og lodsning af maniok, korn og gødningsstoffer i havne, bragt til ophør? Vil Kommissionen i bekræftende fald foreslå særlige krav for de små havne, der ikke har de nødvendige faciliteter til at foretage lastning og lodsning af maniok, korn og gødningsstoffer uden at forårsage støvforurening?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(6. juli 1983)

Arbejdsgruppen vedrørende havne, hvori Kommissionen fører forsæde, undersøgte i 1980 spørgsmålet støvforurening som følge af håndtering af maniok. Drøftelser på det tidspunkt viste, at hovedløsningen på problemet maniokstøv skulle findes i en bedre tilberedning af pillerne i Thailand. Herudover gik de større fællesskabshavne, som importerer dette produkt, ind på at samarbejde om udveksling af oplysninger om bedre tekniske metoder for håndtering af maniok.

Med hensyn til korn og gødningsstoffer vil Kommissionen ikke træffe nogen yderligere foranstaltninger og har ikke undersøgt eventuelle problemer, der følger af håndteringen af disse produkter. Under disse omstændigheder vil Kommissionen foreslå, at der udarbejdes særlige bestemmelser vedrørende håndteringen af sådanne produkter i små havne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 399/83

af Luc Beyer de Ryke (L — B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. maj 1983)

Om: Forum for forbindelserne EØF-Japan

Den japanske minister for international handel og for industri, Sanadori Yamanaka, foreslog for to måneder siden i Bruxelles, at der oprettes et fast forum for forbindelserne EØF-Japan med henblik på at udvikle det industrielle samarbejde.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til dette forslag, og hvilke minimumsgarantier vedrørende balance i samhandelen vil Kommissionen stille krav om ved indledningen af drøftelserne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Wilhelm Haferkamp**

(22. juni 1983)

Kommissionen ser med velvilje på, at det industrielle samarbejde mellem Fællesskabet og Japan styr-

kes, og Rådet deler denne holdning (jf. konklusioner af Rådets møde den 22. februar 1983).

Kommissionen betragter således den japanske minister for udenrigshandel og industri, Sasanori Yamakas ønske om at udbygge det industrielle samarbejde mellem Japan og Fællesskabet med stor interesse.

Det vil være nødvendigt at afholde konsultationer mellem de to parter, således at der kan fastsættes nærmere regler for et sådant samarbejde og særlig hvilke sektorer, der eventuelt skal drøftes. Der er planer om kontakter i den anledning i de kommende måneder.

Kommissionen har to mål med et industrielt samarbejde med Japan, dels at Fællesskabet drager fordel af dynamikken i japansk industri og denne industris fremskridt på det teknologiske område, dels af der skabes bedre muligheder for, at Fællesskabets industri kan vinde fodfæste i Japan.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 452/83

af Dieter Rogalla (S — D)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(31. maj 1983)

Om: Afgørelser på områder med fællesskabskompetence

På hvilke af de områder med fællesskabskompetence, der er direkte omfattet af EF-traktaterne eller indirekte omfattet via artikel 235 i EØF-traktaten, har Rådet udstedt »afgørelser«?

I hvilken traktatforskrift har dette retsinstrument sin hjemmel, og hvilke af de anførte retsinstrumenter i artikel 189 i EØF-traktaten svarer »afgørelsen« mest til i sin virkning?

Svar

(19. juli 1983)

1. Rådet henleder det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på den skrivelse, som Rådets formand den 6. april 1982 fremsendte til formanden til Europa-Parlamentet, hvori det hedder: »... Det forhold, at der lejlighedsvis benyttes andre aktformer (end dem i traktaterne fastsatte) herunder hovedsagelig resolutioner, har ikke til formål at undgå høring af Europa-Parlamentet. Formålet med disse

resolutioner er først og fremmest at fastlægge et arbejdsprogram som indebærer, at Kommissionen på et senere tidspunkt forelægger forslag, hvorom Europa-Parlamentet, når tiden er inde, bliver hørt«⁽¹⁾.

2. Nedenfor følger som eksempel fortegnelsen over de resolutioner, som Rådet vedtog i 1982:

- Rådets resolution af 12. juli 1982 om fremme af lige muligheder for mænd og kvinder (EFT nr. C 186 af 21. 7. 1982, s. 3)
- Rådets resolution af 12. juli 1982 om en fællesskabsaktion til bekæmpelse af arbejdsløsheden (EFT nr. C 186 af 21. 7. 1982, s. 1)

⁽¹⁾ Dok. nr. 5749/1/82 fra Rådet.
Dok. nr. 78554 fra Europa-Parlamentet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 453/83
af Dieter Rogalla (S — D)
til Rådet for De europæiske Fællesskaber
(31. maj 1983)

Om: Udtalelser fra Rådets sagkyndige om artikel 3, litra c, i EØF-traktaten

Er det korrekt, at Rådets sagkyndige på laveste niveau har udtalt sig imod den i artikel 3, litra c, i EØF-traktaten nedfældede frie bevægelighed for personer, og hvad agter Rådets formandskab at gøre for at bringe medlemsstaternes holdning til dette spørgsmål på linje med de håbefulde udtalelser, der blev fremsat i Europa-Parlamentets spørgetid?

Svar

(19. juli 1983)

Rådet kan forsikre det ærede medlem om, at ingen delegation nogen sinde har bestridt, at traktaternes bestemmelser har gyldighed for de personer, der er omfattet heraf.

